

Fra arkiverne

Af et brev fra Br. Chr. Nielsen (kaldet Gartner) i Aalborg af 10. februar 1854

Den 7. dec. f. å. rejste jeg, i forening med Br. Chr. Jensen, fra Aalborg for at besøge egnen omkring Frederikshavn. Her besøgte jeg flere beboere i Bangsbostrand, hvor vor Br. Holm, der i efteråret måtte forlade sit kald for sin tros skyld, forhen var skolelærer.

Jeg besøgte bl. a. også Holms eftermand, skolelæreren i Bangsbostrand, som efter, at hans kone i hans påhør for os havde rost sin mand som "god og dygtig" sagde os, at der var ingen ting han mere nødig vilde tale om end Religionen. Han anså det for unyttig og troede, at enhver, som var "skikkelig" var salig ved sin tro, enten den var sand og levende eller død, eller lunken og kold, enten det så var en kristen, en tyrk, jøde eller hedning. Hvor sørgeligt er det dog, at høre en mand, som har så mange sjæle betroet til sin pleje, omtale den ene saliggørende tro med en sådan ringeagt.

Med vemod tænkte jeg på de mange glade timer jeg i fjor havde i skolen, da skolelæreren, Holm, indbød mig til at holde forsamling hos sig, og som den første i forsamlingen selv antog troen, hvorfor han siden den tid var en ivrig forsvarer af sandheden og som følge heraf nu en kær broder i Menigheden. Alt var mig nu så øde og tomt. Dog fandt jeg i nabolaget nogle frugter af den i skolen udstrøede sæd vokse i skjul, som februarliljen under snetæppet. Jeg blev opfordret til at holde en lille forsamling hos nogle familier, der ligesom Nikodemus, gerne ville tale med Jesus og høre tale om ham, om natten, når ingen andre er vidner hertil.

Vi holdt d. 14. om aftenen forsamling hos en ven i Skeltved, hvor

flere i omegnen er grundigt opvakte.

D. 17. holdt vi forsamling i Store Mose, hvor en stor mængde mennesker indfandt sig, deriblandt også en del Mormoner med 2 af deres præster, der formodentlig gjorde sig godt håb om, her at kunne fiske i rørte vande. Efter forsamlingen opfordrede jeg dem til at bevise, at deres profet, Joseph Smith, var sendt af Gud og forsvare hans foregivne åbenbaring i "Pagtens Bog", men de kunne ikke fremføre det ringeste bevis og turde ikke tale, uagtet gentagne opfordringer, hvorved alle de tilstedeværende blev overbeviste om deres sværmeri, forventthed og dårskab.

D. 16. marts 1863 skriver menighedens forstander Ove Christensen

- og som det ulydige barn stedse må straffes og revses af sin fader, således må menigheden også straffes og revses af sin himmelske fader, så den ikke skal blive ham til vanære. Vi har derfor set os nødsaget til at udelukke 11 af menighedens medlemmer, at de skulle revses, så de ikke bespottede Gud. Men som Satan så let forleder den uårvagne mand og kvinde, at de ikke skal bruge riset til deres ulydige barn, idet han indbilder dem, at det ikke kan nytte at tugte dem, så fremstiller han også menighedstugten som noget helt fordømmeligt, hvorved man tilsidesætter langmodigheden og medlidenheden. Man beholder da en syndens træ i menigheden, og tør ikke udelukke ham, fordi man har den indbildning, at hvis han kommer ud, så bliver det værre med ham. Paulus har en anden mening, da han sagde: bortskaffer den onde fra Eder selv—1Kor.5:13—og hvad andet er det vel at gribe til, når brændevinen bliver genstanden for en mands glæde og pigen pryder sig med udvortes hårfletning og påhængte guldsmykker eller vovelig klædedragt -